

det saae ud, som om Jorden dampede. Den yderste, gulkalkede Gaard med Vindfangeren paa Ladelængen var Præstegaarden, saadan som Asmus Hagens Detektivøjne ganske rigtigt havde set. Den lignede ellers aldeles de andre Gaarde i Byen; kun stod der ingen Hæs omkring den. Det meste af Embedsjorden var i Tidens Løb solgt fra; der var kun levnet en god Husmandslod, som kunde føde tre-fire Køer og nogle Faar.

Da Præsten naaede hjem, søgte han ikke straks ind i Stuen men gik først sin sædvanlige Runde gennem Udhusene og Stalden for at paase, at intet var bleven forsømt her under hans Fraværelse. Dog var han idag ganske aandsfraværende paa sin Vandring gennem de halvmørke Rum med de fortrolige Lugte af Hø og Klid og Dyrevarme. Helt mekanisk plukkede han op, hvad han fandt paa Gulvene, her en tabt Roe, hist en Tot Hø, og da han inde i Kostalden traf Tjenestedrengen, der hjalp Pigen med Malkningen, glemte han at holde sin daglige Dunders-tale til ham om det syndige i at sløse med Guds Gaver.

Han blev staaende i den aabne Stalddør og saae ud over Markerne, mens Aftenklokken ringede. Køernes hyggelige Gumlen og Drynen bagved ham, Mælkestraalernes Kogen i Strippen og Kattens Pusleleg i Halmen — al denne Naturens frodige Smaa-